

исхрани добитъка. Зимата са продължаваше еднакво дордѣто са прѣснолови мѣсець Мартъ, когато вече хвана да са постоплюва врѣмето. Тогава сѣки обрадванъ поклонява частъ отъ добитъка си и благодари на добрия човѣкъ, който бѣше са погрижилъ да скъта отъ лѣтосъ храна за да са намѣри въ усилно врѣме. И тѣй му са падна да събере доста добитъкъ: говеда, биволи, овцѣ, кози и много коне, отдѣто забогатѣ и благодарѣше Богу за милостъта, що му показа у тѣкъвъ случай, та да са въсползува и да бѣде полезенъ на своитѣ ближни.

Оттогава непрѣстана вече да прибира у дома си гости и пѣтници, които приемаше на радо сърдце и ги нагощаваше. За това неговій домъ са благослови и никога вече неоскудѣваше; Господъ му даде отъ сичко много и той бѣше самъ си добъръ, та никого неоскърбываше. Сега и другитѣ повѣрвахъ, че думитѣ на священника били истински, дѣто бѣше казалъ: *която рѣка дава, тя никога неоскъждава*; това е казалъ и самъ Христосъ, спаситель нашъ: »милости хощу а не жертви«.

Кога е тѣй, читателю, то и ти бѣди милостивъ къмъ ближнія си, прибирай бѣдни и чюжденци за да са благослови твоя домъ, като на оногова страшнолюбца; защото Богъ обѣщава да въздаде стократно на такивато хора и ги обича. А доброто, което струваше на сиромаси, струваме го на Бога, както е казано и у Евангеліето: »каквото сторитѣ на тѣзи отъ моитѣ малки братья (сир. на сиромаситѣ) менѣ го струвате.«

